

Vës osupel gleda za njim Hruševski meščan ter kliče na vse gerlo: „o moja derva! moja derva!“

Derv je v vreči bilo nad štiri sežnje.

A dervar se še jeden krat oberne ter mu zaničljivo nazove dobro jutro in potem otide svojim potem.

Ubogi kmetiči so prihodnje jutro našli céle kupe. drobno razcepljenih polén pred svojimi hižami. Ker nihče nij povprašal po tem obilem lesovji, osvojili so si ga v zaméno, katero jim je dobri gorski duh dal zato, ker jih je terdi meščan iz Hruševice tako zeló derl.

V. —ž—

Nenavadna pravda.

Trije bratje so stanovali pod jedno streho. Ubožni so bili in se hranili ob tem, kar so si zaslužili z delom, a mirno so živeli, ter nijso poznali razpora mej soboj. Sveta bratovska ljubezen je bila mej njimi.

Vsako delo so skupaj opravljali, zato jim je šlo vse lepo od rok. Povsod so je radi v delo jemali. Nekdaj so bili namenjeni iti na travnik; obetali so, poseči ga do svitlega dné. Zgodaj sta dva uže napravljena, a tretjega nij; bil je bolan. Kaj je zdravima zdaj početi? Pri bolniku ju ustavlja bratovska ljubezen, a obét ju kliče na delo, ki se ne dá odložiti. Bolnik zapazi to njíju zadrego, zato jima reče, da mu za strežnico pokličeta staro sosedo, a sama naj gresta na delo. Poslušala sta in tako storila. Mej delom se močno poganjata, zjutraj prej začénjata, a z večera dalje natezata: zato v istem času dokončata dva, kar je bilo namenjeno trijem. A po plačilo brata ne gresta; čakala sta, da tretji ozdravi in potem ž njima delež dobode. Tega tretji brat nikakor ne dovoli. „Pojdita,“ reče, „in prejmita plačilo sama, kakor sta se tudi sama trudila. Jaz sem bil v tem bolan, ter nijsem ničesa zaslužil.“

Zdaj brata gresta po novce ter odštejeta tretjino bolniku. A ker najmlajši brat nehče nezasluženeplačila vzeti, nastane mej njima prepír, ki pretí podreti njih lepo zlogo. Da se to ne bi zgodilo, stopijo vsi trije pred opata Paladija, ter ga prosijo, naj jim razsodi. Ko sveti oča sliši njih pravdo, zeló se začudi. Berzo skliče svoje menihe, da bi se od teh bratov učili ljubezni in zloge, ter v lice vseh prepír tako razsodi: „pravica res pristoji mlajšemu bratu, ki se brani plačila, ker ga nij zaslužil; a čuditi se je starejšema dvema, ki mu hočeta z ljubeznijo usiliti, česar po pravici hotéti ne more. Zato naj mlajši vzame, kar mu podaje ljubezen starejših.“

Tako se je končal ta nenavadni prepír. Ona dva, ki sta pravdo dobila, izgubila sta tretjino dnevnega plačila; a tist, ki je pravdo izgubil, dobil je to, česar se je sam hotel ubraniti. Nenavadna je taka pravda in spomina vredna, ker tolika ljubezen je mej brati redka.

F. Rup.